

страхування для всього населення. Працедавці відраховують 11 %, працівники - 3 % доходу. Угорщина витрачає на охорону здоров'я 7,8% ВВП.

Таким чином проаналізувавши видатки на охорону здоров'я в країнах Європейського Союзу, можна зробити висновок, що Україна на медичну галузь витрачає у 1,3 рази більше, ніж Польща, у 1,4 рази ніж Чехія, у 1,2 рази більше, ніж Словаччина та Угорщина.

28 грудня 2017 року Президент підписав закони, які мають запустити якісні зміни у системі охорони здоров'я України. Перший Закон змінює модель фінансування медицини державою та запроваджує принцип "Гроші йдуть за пацієнтом", що означає фінансування за послуги конкретному пацієнту, а не пустого ліжка-місця.

Костишин Олег Миколайович, студент 3 курсу,
Стефанишин Лілія Стефанівна, к.е.н.,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

ПЛАНУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Фінансове планування можна визначити як процес визначення обсягу необхідних фінансових ресурсів за джерелами залучення та напрямками їх використання відповідно до виробничих та маркетингових потреб підприємства у плановому періоді. Особливістю планування фінансових ресурсів організації, що здійснює ЗЕД, є його складність, зумовлена постійною мінливістю умов господарювання на зовнішніх ринках, обмеженим доступом вітчизняних підприємств до фінансової інформації на зарубіжних ринках, складністю врахування фінансових ризиків ЗЕД в планах та розрахунку обсягу необхідних трансакційних (контрактаційних) витрат при здійсненні зовнішньоекономічних операцій.

Призначення фінансового планування полягає у визначенні сукупної потреби організації в такій кількості фінансових ресурсів, щоб забезпечувалося фінансування розширення виробництва та виконання фінансово-кредитних зобов'язань. Планування потреби в фінансових ресурсах можна звести до розробки фінансових планів, програм [4, с.82].

Система фінансового планування на підприємстві включає в себе три основні підсистеми:

- перспективне фінансове планування;
- поточне фінансове планування;
- оперативне фінансове планування.

Кожна з цих підсистем використовує окремі форми фінансових планів, зміст та чіткі межові періоди, на які розробляються ці плани. Для фінансового забезпечення та розширення обігу виробничих засобів, а також для отримання високої результативності виробничо-господарської діяльності і створення умов, для забезпечення платоспроможність та фінансової стійкості підприємства є необхідним фінансове планування. До якості у фінансовому плануванні,

сучасний ринок ставить високі вимоги оскільки наслідки у своїй діяльності підприємство відповідає само. При неврахуванні несприятливої ринкової кон'юнктури підприємство може стати банкрутом і підлягати ліквідації, що призводить до відповідних негативних наслідків для засновників.

На сучасному етапі фінансове планування потребує залучення нових принципів організації. Зміст та форми цих принципів суттєво змінюються у відповідно до нових економічних умов та соціальних орієнтирів. Фінансове планування на підприємстві в ринковій економіці є особливим, оскільки воно не має елементів директивності і є внутріфірмовим. Метою фінансового планування на підприємстві – є забезпечення оптимального розміру коштів, необхідних для успішної господарської діяльності, а в кінцевому підсумку – досягнення прибутковості підприємства. Планування направлено, з одного боку, на усунення помилкових дій в області фінансів, а з іншого – на зменшення невикористаних внутрішніх резервів.

Фінансове планування має орієнтуватися на ринкову кон'юнктуру, враховувати ймовірність настання певних подій і одночасно розробляти моделі поведінки підприємства за зміни ситуації з матеріальними, трудовими та фінансовими ресурсами.

Фінансове планування – це процес визначення обсягу фінансових ресурсів за джерелами формування і за напрямками їх цільового використання відповідно до виробничих та маркетингових показників підприємства у плановому періоді.

Основними задачами фінансового планування на підприємстві є:

- забезпечення виробничої, інвестиційної та фінансової діяльності потрібними фінансовими ресурсами;
- при розподілі прибутку необхідно врахувати інтереси підприємства, його акціонерів та інвесторів;
- визначення найефективніших напрямів застосування капіталу підприємства з оцінкою раціональності його використання;
- встановлення раціональних фінансових відносин з банками, страховими компаніями та інвестиційними фондами;
- забезпечення виконання своїх зобов'язань перед бюджетом і державними цільовими фондами, банками та іншими кредиторами;
- виявлення внутрішніх господарських резервів а також мобілізація всіх ресурсів підприємства, для збільшення прибутку від діяльності, для зростання доходів, що включають і позареалізаційні;
- контроль за фінансовим станом підприємства, його плато і кредитоспроможністю.

Умови ринкової економіки вимагають від підприємств якісного фінансового планування, оскільки вони відповідають за всі негативні наслідки і прорахунки розроблених планів.

Система фінансових планів та програм має охоплювати [1, с. 42]:

- бюджетування (кошторис) доходів і витрат: баланси, оподаткування, кредити, плата за фонди, субвенції, амортизаційні відрахування тощо;

- матеріально-технічне, технологічне і організаційне забезпечення операцій;
- перелік планових операцій, річна програма робіт з обґрунтуванням їх соціально-економічної ефективності;
- узгодження виконання укладених договорів та нових при здійсненні зовнішньоекономічних операцій;
- перелік та обсяг трансакційних витрат щодо виконання контрактних умов.

При реалізації програм і планів необхідно проводити поточний контроль ефективності роботи управлінського апарату, дотримання часових і просторових характеристик програм та планів, ступеню реагування на несподівані й ситуаційні зовнішні зміни, узгодженості поточної діяльності та поточною ситуацією на ринку.

Фінансове планування – це складний процес, що здійснюється завдяки ряду етапів, що відображених на рис. 1.

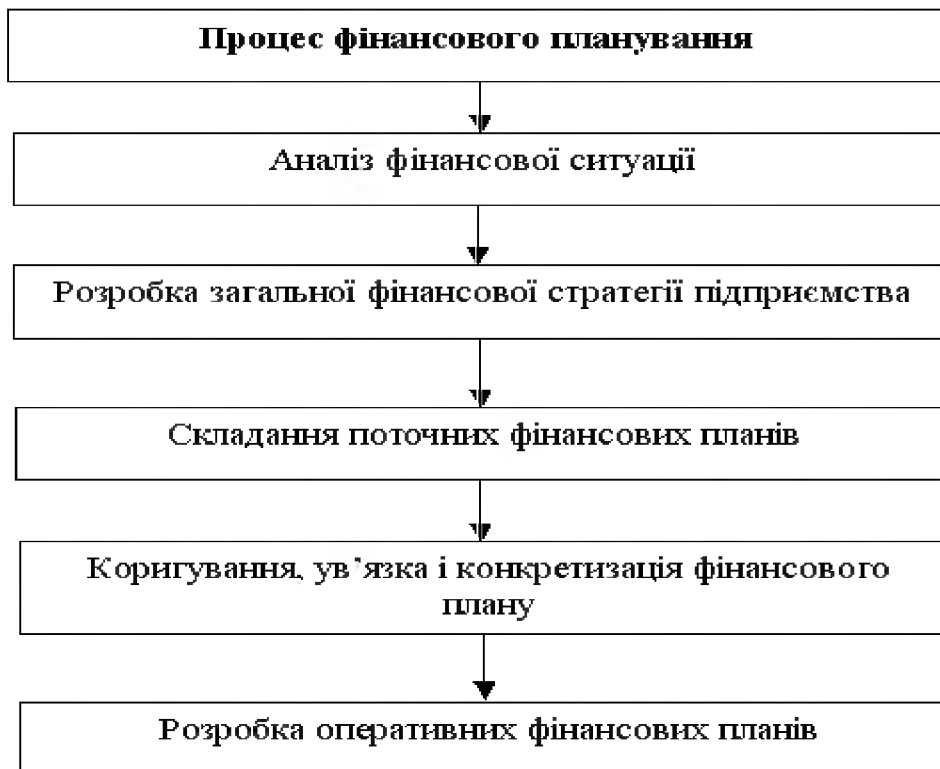


Рис. 1. Основні етапи фінансового планування на підприємстві [3, с. 82].

На першому етапі на основі фінансової звітності підприємства проводиться аналіз фінансових показників діяльності підприємства за базовий період. Особлива увага повинна приділятися таким показникам: обсяг реалізації, витрати, розмір отриманого прибутку. За результатами проведеного аналізу повинна відбутись оцінка фінансових результатів діяльності підприємства, і виявляється недоліки і проблеми.

На другому етапі повинна розробляється фінансова політика і фінансова стратегія за напрямками фінансової діяльності підприємства (складають документи які пов'язані з прогнозом на майбутнє. Такі документи повинні

відносяться до перспективних фінансових планів, що включаються у бізнес-план, при умові що він розробляється на підприємстві).

На третьому етапі за допомогою складання поточних фінансових планів уточнюються і конкретизуються основні фінансові показники.

На четвертому етапі відбувається погодження фінансових планів показників з виробничими, комерційними, інвестиційними планами і програмами, що розробляються на підприємстві.

На п'ятому етапі шляхом розробки оперативних фінансових планів відбувається оперативне фінансове планування

Шостий етап включає визначення фактичних фінансових результатів діяльності підприємства, порівняння із запланованими показниками, заходження і виявлення причин відхилення від планових показників, що відображається в розробці заходів по уникненню негативних явищ. Аналізом і контролем за виконанням фінансового плану повинно завершуватись процес фінансового планування на підприємстві.

Фінансова політика підприємства визначається на основі фінансової стратегії за такими основними напрямками фінансової діяльності як дивідендна, податкова і цінова.

В результаті розроблення таких системних заходів, забезпечується реалізація фінансової стратегії, на підприємстві, а також відбувається формування "центрів відповідальності", а також відбувається визначення прав, зобов'язань по відповідальності керівників за результати реалізації фінансової стратегії підприємства.

Заключним етапом у розробці фінансової стратегії підприємства є оцінка її ефективності. Така оцінка може бути базуватись не тільки на прогнозах у розрахунках різних фінансових показників, а також на прогнозній динаміці зростання ділової репутації підприємства, на підвищенні рівня управління у фінансовій діяльності усіх структурних підрозділів, що відносяться до фінансових результатів реалізації розробленої стратегії.

Необхідним з позиції ефективного фінансового планування є довгострокове прогнозування попиту на залучення додаткових фінансових ресурсів для фінансування технічного розвитку, а також уніфікація правил амортизаційної політики та накопичення власного капіталу [2, с. 103]. Розробка довгострокових планів розвитку дозволяє також враховувати при формуванні бюджетів обсяги необхідних витрат з на фінансування конкретних цілей організації. Це дозволить перейти від існуючої практики виділення коштів для фінансування витрат до більш формалізованої процедури виділення коштів для фінансування окремих проектів. Головною перевагою при цьому є те, що існує можливість оцінювати ефективність реалізації окремих проектів у розрізі ефективності використання фінансових ресурсів за статтями витрат.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Баринов В. А., Харченко В. Л. Стратегический менеджмент: Ученик / В. А. Баринов, В. Л. Марченко. – М.: ИНФРА-М, 2005. – 237 с.*
 2. *Бланк И.А. Финансовая стратегия предприятия [Текст] / И.А. Бланк. – К.: Ника-Центр, Эльга, 2007. – 720с.*
 3. *Боумэн К. Основы стратегического менеджмента К. Боумэн / Пер. с англ. Под ред. Л.Г.Зайцева, М.И.Соколовой.- М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 2007.- 175 с.*
 4. *Мних О. Б. Економічна оцінка фінансової стійкості підприємства для бізнес-планування / О. Б. Мних // Соціально-економічні дослідження в перехідний період: Інвестиції і реструктуризація економіки регіону. – 2000. – №11. – С. 436-449.*
-

**Левицька Дарія Дмитрівна, студентка 4 курсу,
Фурса Тетяна Петрівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів**

ФІНАНСОВА БЕЗПЕКА БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ

В умовах зростаючої відкритості економіки України та її послідовної інтеграції у світове господарство забезпечення стабільності банківської системи є актуальним завданням у контексті забезпечення фінансової безпеки держави. Це зумовлено впливом зовнішнього середовища, яке на сьогодні характеризується елементами поглиблення фінансової кризи, та внутрішнього середовища, зокрема поглибленням конкуренції й консолідації банківського бізнесу. Тому проблема забезпечення фінансової безпеки банківської системи є досить актуальною, де головними елементами є фінансова стійкість банківських установ і стабільність банківської системи.

Фінансова безпека банківської системи є насамперед складовою фінансової безпеки держави, яка визначається більшістю вчених як такий стан фінансової, грошово-кредитної, валютної, банківської, бюджетної, податкової систем, що характеризується збалансованістю, стійкістю до негативних впливів, спроможністю забезпечити ефективне функціонування національної економічної системи та її зростання [4].

На думку О. І. Барановського, фінансова безпека – це ступінь захищеності фінансових інтересів на всіх рівнях фінансових відносин; рівень забезпеченості громадянина, домашнього господарства, верств населення, підприємства, організації, установи, регіону, галузі, сектора економіки, ринку, держави, суспільства, міждержавних утворень, світового співтовариства фінансовими ресурсами, достатніми для задоволення їх потреб і виконання наявних зобов'язань; стан фінансової, грошово-кредитної, валютної, банківської, бюджетної, податкової, розрахункової, інвестиційної, митно-тарифної та фондової систем, а також системи ціноутворення, який характеризується збалансованістю, стійкістю до внутрішніх і зовнішніх негативних впливів, здатністю відвернути зовнішню фінансову експансію, забезпечити фінансову стійкість (стабільність), ефективне функціонування національної економічної системи й економічне зростання; якість фінансових інструментів і послуг, що запобігає негативному впливу можливих прорахунків і прямих зловживань на